

Aspects of woman and water

Λάδια σε παστελ αποχρώσεις και διαφυγή από τη δισδιάστατη μορφή του ζωγραφικού πίνακα γίνονται τα μέσα με τα οποία η εικαστικός Μαρία Ζήση γεφυρώνει την τέχνη με τα βιώματα της σύγχρονης γυναίκας. Ουσιαστικά πρόκειται για μια τεχνική διαφυγή που λειτουργεί ως μετάβαση από τη ζωγραφική σε καμβά προς την μικρογλυπτική. Τα έργα της Μαρίας Ζήση τείνουν να αυτονομηθούν από το σχέδιο στην αρχική του μορφή και αποκτούν ανάγλυφη τάση, ζωντανεύοντας τον πυρήνα του καμβά, έναν πυρήνα που δραπετεύει από την εικόνα και γίνεται τρισδιάστατη αναπαράσταση. Στην τελική τους μορφή τα λάδια συνθέτουν μικρά ανάγλυφα στο μεταίχμιο της αυτάρκειας, με ροπή προς την ελευθερία ως μοναδικές μορφές τέχνης, μα πάντα ενωμένα με την πηγή τους, τη διαυγή «νηνεμία» του καμβά τους.

Η δισδιάστατη επιφάνεια του καμβά με τα μικρογλυπτά των τριών διαστάσεων αλληλεπιδρούν αμφίδρομα και συνθέτουν ένα πολύσημο όλον. Η εξέλιξη της μορφής του έργου ακολουθεί και ακολουθείται από μια άλλη ροή, εκείνη της καθημερινής ζωής. Η γυναικεία ύπαρξη σε μετάβαση, η ζωή της γυναίκας κάθε ηλικίας στη ρέουσα καθημερινότητα, η μητρότητα και η εσωτερική, άχρονη πραγματικότητα αποτελούν τις καλλιτεχνικές αναφορές της εικαστικού στη συλλογή έργων *Aspects of woman and water*.

Θραύσματα μιας πραγματικότητας, γυναίκες ρέουσες στον χρόνο, στο παρελθόν και στο τώρα. Γυναίκες ρέουσες σαν το νερό, που αποτελούν πεδίο προβληματισμού για τη γυναίκα ως αρχέτυπο κάθε αναγέννησης και μεταμόρφωσης. Το νερό βρίσκεται εκεί από την αρχή της ανθρώπινης ζωής, που γεννά και αναγεννά, δίνει ζωή και απελευθερώνει. Στις *Μπανιέρες* το νερό γίνεται πέρασμα – καθρέπτης, μια αναμέτρηση μόνο με τον ίδιο τον εαυτό. Σε εκείνον τον ιδιωτικό χώρο του μπάνιου, επιδιώκεται η απομόνωση του συναισθήματος, με το νερό άλλοτε να καλύπτει και άλλοτε να ερμηνεύει τις στιγμές μικρογλυπτά της διαρκούς συναναστροφής.

Έτσι, θα λέγαμε πως η διαδραστική σχέση των έργων χτίζεται ακόμα και ως ένα άλλο νοητό ψηφιδωτό, από ψηφίδες – στιγμές, κομμάτια του χρόνου της γυναίκας στο σήμερα, σκηνές καθημερινού βίου, σκηνές εσωτερικής ζωής. Η μητρική αγάπη και η ευθύνη που φέρει η μητέρα ως δημιουργός ενός ασφαλούς και στέρεου γαλήνιου περιβάλλοντος για την οικογένεια, η χαρά, η μοναξιά, ο έρωτας και η συντροφικότητα, τα γηρατειά, οι φοβίες για το μέλλον, η ανασφάλεια, η δύναμη, η απώλεια, η ελευθερία και ο επαναπροσδιορισμός συνδέονται διαδραστικά και αναδεικνύουν το πολυδιάστατο τοπίο της ανθρώπινης ύπαρξης.

Ιστορικός Τέχνης

Κυργιαφίνη Μαρία